

autodenunț

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- tu nu mai ești
am ținut pumnii strânși
în tot acest răstimp
atât de strânși
încât au început să sângereze

ai devenit fluid
te-ai diluat
în beția sângelui meu
n-am avut vreme să te sorb
din căușul palmelor
înainte de-a-mi da seama
că timpul curge
și curge
către o destinație
de care n-am habar

tu nu mai ești
decât ca o plagă profundă
aici
la răscrucea
dintre linia destinului
și cea a iubirii
imposibile
din palma stânga

declar
că ți-am păstrat un loc
în aortă
atât cât să te simt
trecând prin inima mea
la fiecare
sistolă
la fel de interzis
ca-n prima zi
la fel de ilicit
ca-n ultima

tu nu mai ești
dar te voi naște
cândva
într-un vis
rămas neterminat

- nu ești aici
dar simt palmele tale
uneori aprinse
alteori îmbrăcate în rouă
odihnindu-se pe fruntea fiecărui vers
ce-așteaptă sărutul primăverii
să se nască

adeseori
cred că-i târziu
să ne căutăm
prea devreme
să diluăm
elixirul zeilor care ne-a unit
într-o singură suflare
într-un unic destin
indestructibil

astăzi
nu ne mai aparținem
suntem polenul
în care fluturii
își spală picioarele
își lustruiesc aripile
pentru zbor
însetați de speranță

eu nu mai exist
tu nu mai trăiești
ne-am contopit
într-o primăvară
renăscând în fiecare anotimp
dezbrăcați de ninsori
și mai puri ca ultima oară

liliana trif & ioan grigoraș